

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXVIII. ÉVF. 1928. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT IDEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Magyarország új bíboros hercegprímása. — *Király Ödönne:* Boldogság. — *Hoffer Ilona:* Január havára. (Elmélkedés.) — *Dr. Nagelreiter Alajos:* Eucharisztikus Szűz Máriás csoda. — *Dr. Hidasi József:* A kereszténység jövője. — *Dr. Valkony Ferenc:* Oltáregyesületet a külvárosba. — Oltáregyleti élet. — Irodalom.

Mélyen tisztelt munkatársainknak, kedves olvasóinknak Isten bőséges áldását kívánjuk az új évre. Legyen mindenyikünk lelkében állandóan az Úr kegyelme és teremje hűséges közreműködésünkkel gazdag lelki gyümölcsseit.

Tisztelettel
az „Örökimádás”
szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

Uj évfolyamunk első számába bele kell írunk azt a kérésünket, hogy az *Örökimádás*-t előfizetésünk mellett még propagandánkkal is támogassuk, mert az eucharisztikus eszméknek egyetlen magyar szócsöve nem elégedhet meg 1600 előfizetővel. A lap hivatása nem korlátozódhat pár kiváltságos ember lelki igényeinek kielégítésére, hanem el akarja vinni, illetve ébren akarja tartani az eucharisztikus Jézus ismeretét minden katolikus hívó lelkében. Segítsük elő e hivatást. Előfizetési ár egy évre 2 P 50. Együtt rendelve 100 példánytól 20% engedmény.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható :

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—,25	Litánia latin szöveggel	—,05
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia szent Józsefről	—,05
Régi egyes példány	—,10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—,10
Az O. E. Útmutatója	—,80	«Kánter Károly»-emlékép	—,05
Vezérkönyve	—,80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	—,06	Egyes példány	—,16
Félszázados története	3.—	Régi teljes évfolyam	—,80
Érme	1.20	Régi egyes példány	—,05
Szervezése és működése	—,10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—,60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—,30	Indulója	—,08
Kötte	—,60	Kis Örökimádás imakönyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	—,80	Fehér liliom	—,15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1.20	Szent József imakönyv	3.50
Szent Zita élete	—,20		
Egyszerűbb kiadás	—,10		

Magyarország új bíboros hercegprímása.

ALTLÁNOS jelentőségű esemény a magyar hercegprímás kinevezése, mert állásának tekintélye nemcsak saját egyházmegyéjében, hanem az egész ország életében irányító befolyással bír. Azért nagy az örömrünk, hogy most újra megelevenedett ez a fönséges hatalom és új birtokosának energiadús egyéniségéből, gazdag fényvel világít bele a jövőbe.

1. *Főpásztort kaptunk* elsősorban. Olyant, aki Krisztus helytartójának házában nevelkedett, aki az apostolfejedelmek sírjánál naponta imádkozott, aki a világegyház ügyeinek intézésében közreműködve, világos betekintést nyert az emberiség lelkiszükségleteinek tátongó mélységeibe. S most — mert a mélységek vonzanak — lelkének hatalmas lendületét hozza a kicsinyre zsugorodott ország, illetve egyházmegye lelki kormányzásához. Imádkozzunk érte, hogy a Szentlélek táplálja erővel ezt a főpásztori munkásságot, ragyogja be világossággal azt az utat, melyen neki járnia kell és engedjen neki sok vigasztalást e munkája közben. Sokan lekicsinylik a jámbor lelkület Istenben bizakodó könyörgését, de a nagyemberek mindig nagyra becsülték és a legnagyobb lángelmék szokták alázatosan kérni buzgó lelkeknek imádságát. Azért azt hisszük, hogy az új főpásztor intenciói szerint is járunk el, mikor az Örökimádás olvasóközönségétől legelőször is buzgó imákat kérünk az új főpásztor számára!

2. *Bíborost kaptunk*. Szentatyánk ellen — épen pár nappal a kinevezés előtt — az egyház ellenségei iparkodtak elhelyezni gyűlöletszűlté támadó bombáikat. Híre járt, hogy nem lesz érsekünk, csak adminisztrátor apostolicusunk és nem lesz ám bíboros, mert így, meg úgy nem szeret ám bennünket a pápa stb. És ezeknek a rágalmazó híreknek most a Szentatya végtelen jósága, a magyar nép iránt az új hercegprímás személyén át tanusított őszinte megbecsülése véget vetett. Elpusztultak, megsemmisültek, mint a bacillusok a napsugárban. Az új hercegprímás

vállairól a bíbor omlik alá: a Szentatya különös megbecsülésének és szeretetének szimbolumaként. Arról is beszél a kardinális cím, hogy az új hercegprímás jelentős oszlopa a világegyháznak, akinek ott kell lennie a bíborostestületben, mely az egyház legfontosabb ügyeinek intézésében vesz részt.

3. Rómában elismert *tekintélyt* kaptunk. S ennek mi az eucharisztikus szellem jövőjének szempontjából is rendkívüli módon örülünk. Az eucharisztikus világkongresszusokkal járó hatalmas megmozdulások és a legméltóságosabb Oltáriszentség felé irányuló felbuzdulások azt a vágyat élesztették az Eucharisztia magyar táborában: vajha egyszer már felénk fordulna az intéző körök figyelme és az 1928-ban Sidneyben tartandó eucharisztikus világkongresszuson már azt jelentené ki, hogy «a legközelebbi eucharisztikus világkongresszus 1930-ban Magyarország fővárosában, Budapesten tenné». Az új bíboros hercegprímás ezen reményünknek is hordozója, mert ismeretes buzgó eucharisztikus lelkülete, amely minden eucharisztikus törekvés támogatására a legszebb kilátást nyújtja.

Az új esztendő küszöbén az új évfolyam első számának vezető helyén közöljük e gondolatokat és az Örökimádás mélyen tisztelt olvasótáborát kérjük, hogy fogadja imádságos segítséggel, az eucharisztikus tábor jövőjébe vetett nagy bizalommal és a Szentatyától neki ajándékozott bíbornak járó gyermeki hódolattal Magyarország új bíboros hercegprímását.

Dr. Mátrai Gyula.

BOLDOGSÁG

Mondhatjátok, hogy balga gyermek vagyok,
Tündérországban hívő, álmodó,
Tudom, Uram, a hitet Te adod
És szent valóság a Te meseországod.

Szánhattok, hogy koldusszegény vagyok,
Élettől megfépelt, kifosztott,
Ha szívembelátnátok ti szegény gazdagok,
Ott királyi kincsef: Jézust találnátok.

Csodálkozhattok, hogy csak egy kis ostya
S én előtte imádvá térdre borulok,
Én hiszem, hogy Ő a királyok királya
S e hitemben boldog, boldog vagyok.

Mosolyoghattok kopott köntösömön
Az elviselt ócska rongyokon,
A lelkem palástja csupa fény és öröm,
Dús arannyal átszőtt bíbor és bársony.

Higyjétek, hogy életem örömfelen,
Magányos, árva, elhagyott:
Befölt az érzés, hogy Jézus szeret engem,
Hiszen szívünk ma is falálkozott.

Király Ödönné.

❧ Január havára ❧

(Elmélkedés.)

I. Előgyakorlat. A Krisztushoz vezető úton megérkezik a három napkeleti bölcs «és bemenvén a házba, megtalálák a gyermeket»... (Mt. 2, 11.) Én is bemegyek velük! «Eljöttünk imádni őt!» (Mt. 2, 2.)

II. Előgyakorlat. Uram, Kisdéd Királyom, hozom eléd szeretetem aranyát, imáadásom tömjénét, szenvedéseim mirrháját. Ha elfogadnád azokat és szívedbe rejtenéd. Ó add, hogy szeretetből fakadjanak cselekedeteim.

Elmélkedési pont. Mi hozta a három napkeleti bölcslet az Úr Jézushoz? A szeretet! Ez a csodás, bűvös hatalom, amely ott lakik a szívek mélyén. A szeretet tüzelte bennünk a vágyat, látni az Isten Fiát! A szeretet, amely mindenre képessé tesz, arra is, ami lehetetlenségnek látszik. A szeretet adott szárnyakat lépteiknek, ez aranyozta be szándékukat. A szeretet, amely elsöpri az emberi véleményeket, amely nem hagyja magát lebeszélteni, csak szeret és egyre csak szeret és azért felveszi mindennel, mindenkivel a harcot és előre tör, hogy a célhoz érjen! — A szeretet visz engem is — imáadására, oltáregyletébe, a szeretet készít-e, hogy sokat dolgozzam az anyaszentegyháznak és ha már sokat dolgoztam, akkor még többet, még többet! Szeressük Őt, szívünk Királyát, szeressük a nap minden órájában, minden percében, pillanatában, a lélek minden rezdülésében szeressük Őt. Fokozzuk ezt a szeretetet magunkban napközben, amikor nem lehetünk nála, szórjuk tele szívét a szeretet indulatok virágporával: «Istenem, add, hogy szeresselek és szeretetemet egyetlen jutalma az legyen, hogy Téged mindinkább szeresselek». (Loy. szf. Ignác fohásza.) «Szeretlek édes Istenem, Uram, Teremtőm, Mindenem». — «Szeretlek Jézus szent Szíve, lelkem reménye, mindene». — «Istenem szeretlek, tőled el sem megyek». És ha már úgy érezzük, hogy ez az istenszeretet oly nagy bennünk, akkor pattanjon ki belőlünk, mint a bimbó, mikor virágba borul és borítsuk el vele az egész világot.

Azok a napkeleti bölcslet pogányok voltak és mily nagy volt szeretetük. Hogy kell nekem szeretnem, aki katolikus keresztény vagyok? Hát úgy kell szeretnem, hogy dolgozom azokért a pogányokért, akikben még nem ég az istenszeretet. Imádkozom értük és a hithirdetőkért, felkarolom a misszió ügyeit, nevelek hivatásokat és a missziók érdekei lesznek az én érdekeim is.

Testvérem, aki az Oltáregylet tagja vagy, milyen fokon áll benned az Istenszeretet?

Ima. «Ó, örök Szeretet nagy mélysége...» ki szeretetből jöttél értem a világra, add nekem az istenszeretet erényét. Adj abból a szeretetből,

amely a 40 vértanút a favon megfagyasztotta, Érted; abból a szeretetből, amely árpádházi b. Margitot a királyi palotából a szent szegénységbe űzte, amely szent Ágnes fejét a bárd alá hajtotta, ebből a szeretetből csak egy szikrát adj, hogy szeretetből tudjam szolgálni az Oltáregyletet s az Oltár-egyesületben az Anyaszentegyházat.

Hoffer Ilona.

Eucharisztikus Szűz Máriás csoda.

RÜLÖNFÉLE lapok és folyóiratok feltűnő, csodálatos gyógyulásról hozták a hírt, amely gyógyulást 1922-ben a svájci Menzingenben egy missziós nővéren a szent keresztről nevezett tanítónővérek kongregációjában történt volna meg. Érdeklődtünk a tanítónővérek anyaházában a tényállás iránt és a következőkről értesültünk:

A meggyógyult Weber Angelina nővér tizenegy éven át valóságos vértanuságot szenvedett, azonban néhány perc alatt teljesen visszanyerte egészségét. A csoda Aliwal Northban, a délafrikai fokföldön, a kolostorban történt. Püspöki engedéllyel a «The Southern Cross, The Catholic Newspaper of South Africa» című ujságban 1923 július 6-án jelent meg az apáca meggyógyulásának híre. A leírást jelentéktelen rövidítéssel a következőkben adjuk:

«Tizenegy év óta igen heves és gyógyíthatatlan gyomorbetegségben szenvedtem, amely különböző komplikációkkal fokozódott. Ezen egész idő alatt más táplálékot nem vehettem magamhoz, mint csak folyadékot és orvosságot. Sokszor kellett hánynom vért is és nem találtam enyhülést. Hat évvel azelőtt szerencsétlenség által vérmérgezést kaptam, amely egész testemet áthatotta és borzasztó, rosszszagú sebeket okozott, amelyeket az orvos gangrűnnek nevezett. E hat évben sohasem voltam sebek nélkül, inkább hónapokon át telőtől talpig azokkal voltam borítva. Némelykor egy része a sebeknek behegedt, miáltal a méreg befelé látszott hatolni, aminek következménye gyakori görcsök, vérzések és halálgyötremlmek voltak.

Ötször láttak el a haldoklók szentségeivel; az orvos minden reménnyel felhagyott és szerettem számomra már csak boldog halálért imádkoztak. Azonban Isten másképp akarta a dolgot és a mindenkor segítő Szűzanya közbenjárására egy pillanat alatt visszaadta nekem a teljes erőt és egészséget. Egy redemptorista atya (P. Hayes) zárdánkba jött látogatóba és közös kilencnapi ájtatosságot ajánlott nekünk a mindenkor segítő Szűzanyához. Ezért az ajánlásért hálás voltam és lelkem számára sok kegyelem elnyerését reméltem, azonban szégyenemre kell mondanom, hogy bajom megkönnyebbülését nem reméltem, mert nagyon is reménytelen voltam. A kilen-

cedet nagy buzgósággal és teljes egyetértelműséggel elkezdtük, amire P. Hayes példájával különösen lelkesített. Az első következmény az volt, hogy egyszerre határtalan bizalmat éreztem a mindenkor segítő Szűzanya pártfogása, segítése iránt.

«Igy kapjuk Őt mi is a szentáldozásban.»

A kilenced második napján az ápolónő változást vett észre a sebeken, azonban ez rosszabbra való változás volt. Rosszszagú genny folyt ki belőlük és a fájdalmak majdnem elviselhetlenné lettek. Egyedül Isten tudja, hogy mennyit szenvedtem október 31-ig...

Október 31-ike előtti éjjel halálgyötrelmeket szenvedtem, azt hittem, hogy a kínok és rosszullét miatt már nem bírok élni. Reggel P. Hayes

szobámban éretem mondta a szentmisét. Azonnal az átváltozás után éretem, hogy gyengeség száll meg, azt hitem, hogy elájulok. — És azután — nem tudom megmondani, hogy hogyan történt: hirtelenül jól és boldognak éretem magamat, telve belső békével, örömmel és ujjongással. Szavakkal nem tudom kifejezni, azonban abban a pillanatban bizonyos voltam benne, hogy az oltáron pihenő Úrtól és a mindenkor segítő Szűzanya könyörgése által részesülök megkínzott testem gyógyításában. Ki képzelhetné el, a leghőbb szeretet mily érzelmével vettem végig részt a szentmisén és mily hálával fogadtam szívembe Uramat és Istenemet.

A gyógyulás tényleg teljes volt. Minden fájdalom elmúlt, felkeltem, felöltözököttem és csak gyengén támaszkodva az ápolónőre, mentem örökönyvek között egy székhez. Egész nap fennmaradtam és pompásan éretem magamat. Tizenegy év óta nem tudtam kemény ételt magamhoz venni úgy, hogy rejtély volt, hogy bírok még élni. Azon a napon ettem burgonyát, rizst, húst és főzeléket és teljesen jól éretem magamat és kitűnően képes voltam a munkára. Az orvos nagyon csodálkozott, midőn a hirtelen fordulatot észrevette és ismételten mondá: «Nos, Kedves Nővér, ez kétségkívül igen csodálatos gyógyulás és, amint Ön mondja, egy csoda; csak egyedül az imádság eredményezhette ezt. Már maga a változás az archban igen csodálatos, ez természetes módon soha meg nem történhetett volna».

A sebek hamar behegedtek; csak a bőrnek kellett még kialakulnia. Az orvos teljesen egészségesnek nyilvánított. Most a legkisebb fájdalmat sem érzem, Isten végtelen irgalmából egészen és tökéletesen új lény vagyok...

A szent Keresztről nevezett Mária Evangelina nővér.»

A csodálatosan meggyógyított apáca 1923-ban második közleményt írt annak bizonyítására, hogy a gyógyulás tartós volt.

«Öt hónap mult el most már csodálatos gyógyulásom óta és azóta kitűnő egészségnek örvendek. Január 25-étől itt vagyok Pretoriában a szent Teréz-Misszióban és részt veszek zárdánk erőfeszítő munkájában. Az egész utolsó negyedévben naponként 4½—5 óráig tanítottam. Oktatás után sokszor elmegyek a bennszülöttek tanyáira, hogy meglátogassam és megvigasztaljam a betegeket; nekem igen kellemes munka, mert tudom, mennyire nehéz az emberi természetnek a szenvedés keresztjét viselni. Egyik ilyen látogatás alkalmával szerencsém volt, hogy egy négergyermeket megkereszteljek. Az is meg van nekem engedve, hogy meglátogassam a poklosokat. Mennyire szíven talál a betegek e legszegényebbeinek a baja és mennyire vágyódom, hogy vigaszt és segítséget vigyek nekik, miután magam is oly rettenetesen szenvedtem!

Adná Isten, hogy mindazokba, akik testileg-lelkileg szenvednek, ugyanazt a rendíthetetlen bizalmat önthetném a mindenkor segítő Szűzanya mindenható pártfogása iránt, amely saját boldogított lelkemben él!

Igen jól vagyok és valóságos missziós munkát tudok teljesíteni. Egész szívem lángol a szeretettől és hálától Isten végtelen irgalmasságáért, amelyben engem, méltatlant részesített.

Mária Evangelina nővér.»

Ezt a csodálatos esetet a «Der Sendbote des göttlichen Herzens Jesu» című havi folyóirat 1925-ik évfolyamából vettem át, hogy belőle okuljunk, rajta épüljünk, a legméltóságosabb Oltáriszentségben való hitünkben Szűz Mária tisztelete mellett megerősödjünk és szentéletű felebarátaink példájára szenvedéseinkben mi se csüggedjünk.

Nagelreiter Alajos dr.

A kereszténység jövője.

AZ A RETTENTŐ erkölcsi züllés és az a borzasztó vallástalanság, amely korunkban egyre jobban terjed, némelyek ajkára azt a kérdést adja: hát van még a kereszténységnek egyáltalán jövője? Az emberek, egész társadalmi osztályok és néprétegek jellemtelenek, önzők, megbízhatatlanok, durvák, cinikusak, anyagiasak, élvezethajhászok... Ezeket nem javította meg a szent kereszténység és talán nem is fogja? A kereszténység megöregedett, erőtlenedett talán? Az evangélium kiélte volna már magát?

Elsietett, meggondolatlan megjegyzés ez!

Az Ószövetség nem volt a jó Isten utolsó szava az emberiséghez: «a törvény (t. i. az ószövetségi kinyilatkoztatás) nekünk Krisztusra nevelő mesterünk volt», írja szent Pál. (Gal. 3₂₄.) Ellenben az Újszövetség a jó Istennek befejezett, *végleges* kinyilatkoztatása, *utolsó* szava hozzánk!

Hiába mondják tudatlan és vallásilag műveletlen katolikusok, hiába hangoztatják elvakult szektáriusok, hiába írják Ibsen, Mereskovszky és társaik, hogy egy *más, újabb*, a mai «*elavult*» kereszténységnél *idősezerűbb*, jobb vallásnak kell jönnie, amely jobb belátásra bírja a fékevesztett «keresztény» embereket.

Nem az a baj, hogy a kereszténység kiélte magát. Ez u. i. *nem igaz!* A baj az, hogy az ú. n. «keresztények» csak meg vannak legfeljebb keresztelkedve, de — nem élnek az evangélium szellemében! Keresztény országok és népek vannak, amelyek csak szégyent és gyalázatot hoznak a «keresztény» névre!...

«Az ég és föld elmulnak, de az én igéim el nem mulnak», mondotta

az Úr Jézus (Lk. 21₃₀). Nincs tehát, nem lesz tehát újabb, «harmadik» kinyilatkoztatás. *Minden népnek* szólt és *minden kornak* a krisztusi evangélium: «Elmenvén tehát — így szól az Úr Jézus — tanítsatok minden népet... És íme én veletek vagyok mindennap a világ végzetéig.» (Mt. 28₁₉, sk.) «Más alapot — jelenti ki szent Pál — senki sem vethet, azon kívül, mely vettetett, mely a Krisztus Jézus.» (1 Kor. 3₁₁). Megerősíti ezt szent Péter: «Nincs másban senkiben üdvösség; mert nem is adatott más név az ég alatt az embereknek, melyben nekünk üdvözlünk kellene.» (Ap. cs. 4₁₂.)

* * *

A dologban az a szomorú, hogy a sopánkodóknak, az evangéliumot tudatlanul kritizálóknak, a hamis prófétáknak katolikusok is felülnek. Ez azért történhetik, mert a katolikus közönség egy része járatlan a vallási dolgokban. A hittant némely katolikus úgy — ahogy megtanulta az iskolában, de azután már soha többet nem foglalkozott komolyan vallási dolgokkal. A főiskolákon előrehalad az ifjúság a profán tudományokban, de — vallási kérdésekről már nincs többé szó! A katolikus közönség jó nagy percentje nem jár rendszeresen prédikációra, nem olvas katolikus sajtótermékeket!

Katolikus szíveket a saját szent vallásuk ellen hangol az a tengersok liberális, zsidó és protestáns szellemű ujság, regény, könyv, amelyet katolikus emberek gyanútlanul, felkészületlenül engedetlenül elolvasnak. A méreg terjed és megfertőzi a katolikus gondolkodást, lelohaszt katolikus lelkesedést, kiolt katolikus entuziazmust...

* * *

A jövő? Krisztus Urunk biztosít minket: «Bízzatok, én legyőztem a világot». (Ju. 16₃₃). A rengeteg visszaéléssel, bűnnel, hálátlansággal is számolt az Úr Jézus, azért is mondta: «Boldog az, aki bennem meg nem botránkozik». (Mt. 11₆). Figyelmeztet is az Úr: «... aki pedig állhatatos marad mindvégig, az üdvözl». (Mt. 10₂₂.)

A kereszténység örökké új! Minden kornak, minden népnek és minden egyes embernek való! A kereszténység az alacsonyságból felemel, erkölcsi betegségeket gyógyít, lelki sötétséget eloszlat. S *csak*: el kell fogadni az evangélium elveit és *élni* kell szerintük! Az evangéliumtól való *elfordulás* a mai szétesettség és züllés főoka. Az evangéliumhoz való őszinte és gyakorlati *visszatérés* megreformálja a vesztébe rahanó társadalmakat és meggyógyítja a halálos sebeket!

Dr. Hidasi József.

Oltáregyesületet a külvárosba!

TÁRSADALMI életünk egyesületekben nem szegény, azonban az a baj, hogy a legtöbbször csak neve és tisztikara van, de nincs bennük élet s így nem is tudnak társadalmi életet teremteni. Mire való volna akkor ezeknek az egyesületeknek számát az Oltáregyesülettel szaporítani. Ha a többi egyesület nem tudta összefogni az önzés e beteges századában a lelkeket, az Oltáregyesületnek talán sikerülni fog? Hiszen ez még azokkal az egyszerű eszközökkel sem rendelkezik, mely más egyesületeknek erejét alkotják. Mégis hiszünk és remélünk az Oltáregyesület ama magaslatos és nagyszerű hivatásában, mely a lelkeknek az Eucharisztia köré való gyűjtését s az oltáron élő Jézusnak imádatát és kiengesztelését célozza.

Igaz, hogy az egyesület nem önmagáért küzd, hanem a lelkeknek főszebabszabadságáért a nyomasztó bűnből és álmodozásból s rá vezetni törekszik az egészséges és céltudatos hitéletre. De nem lehet szemet hűnyini az Oltáregyesület azon eredményes munkája előtt, mely a társadalom konszolidációját és egységét célozza. Ez az egység nem külső erőszak eredménye, hanem organikus egység ez, mely belülről indul ki s egyesítve a magában tehetetlen tagokat s így a társadalom egész működését életképessé teszi. Mert ép az Eucharisztiahoz fűződik Krisztus imája is: «Atyám, add, hogy akiket nékem adtál, egyé legyenek». Ez az az erő, mely összefog, ez az az alap, mely tart még akkor is, ha a pokol kapui is dőngenének. S amint nincs másban senkiben üdvösség, akiben üdvözlünk kellene (Ap. cs. 4 12.), épúgy nincs is más alap, amelyen a társadalmi élet sikeresen állhatna és élhetne. Mert Ő a megnyitott forrás, melyből meríthetünk mindent, mire a társadalom *életének* szükséges, hisz ő az, aki saját testét adta «a világ életéért». (Ján. 6, 50.) Mi is valljuk keresztény őseinkkel, hogy az Eucharisztia nélkül úgy volnánk, mint a baromfiak, melyet sötét ólban megölésre hizlalnak; épúgy, mint ha nap nem volna, a csillagok dacára sötét éjszaka uralkodnék. (Alex. Kelemen.) Látjuk, hogy társadalmunk nagyrésze még a csillagtalan sötétségben él, azért hangoztatjuk az Oltáregyesületek szükségességét leginkább a külterületekre.

A városban a társadalmi élet s a hitélet is inkább a középpontban gyülemlik össze. Több itt a templom, kényelmesebb, szebb az élet, sok az ember, kézzelfekvőbb az egyesület jogosultsága, mert látszólag elevenebb a társadalmi élet. De a perifériák felé annál ritkább minden, csak a lelkesítőtség, a sár, meg a nyomor, inség és a könnyű sűrűbb. A kültelek társadalmi megmozdulása, tervszerű, öntudatos, társadalmatépítő, boldogító munkája szórványosabb s nem maradandó. Elhagyatott, szegény nép lakik arra, akikkel mindenki mostohán bánik. A kultúra itt egy századdal

késik, a forradalom pedig mindent megelőz. Hogy nincs itt feltűnő szép vallásos hitélet, azon nem kell csodálkozni. Különösen most, amikor a hitetlen huszadik században élünk. Az ember szíve a csikorgó hidegben is meleg, de a végtagjai bizony megdermednek. Azért ott, hol tűrhetőbbek a viszonyok, melegebb a hitélet. A kültelkekre nem a nemzet elitje, tehetősebb, választékosabb népe húzódik, hanem az egyszerűbbje. Olyan a város élete, mint a kerékpár kereke: a közepe a legsűrűbben van behálózva, a pereme felé széttartanak a küllők. Ép így vannak eltávolodva a lelkek is. Míg a tengelynél az agy finom olajban úszik s az élete simán fut, addig a kerék peremét tördeli az út köve, tövise és bőségesen betelik porral, sárral. Olajban nincs része, hanem csak levegőben. Mintha a levegőből is meg lehetne élni. Pedig ezen van minden teher, de megvetik, mert sáros. De ha egyszer kitör belőle az indulat, megáll minden haladás.

Nem kell elvetni ezt a népet. Meg kell értetni vele, hogy a nép Krisztus kedvence. S amint Krisztus kiment a pusztába is és a nép követte ott is, így kell az elhagyatott perifériákra kivinni Krisztust, kisebb lelkészségek, kápolnák föllállításával s nem nyugodni addig, amíg itt is nem követi a nép Jézust. Ez az Oltáregyesület munkája. Nincs társadalmi élet itt? Az Oltáregyesület teremj majd! Hisz Jézus nélkül semmit sem, véle mindent megtehetünk, csak fel kell ébreszteni az embereket erre a nemes és szép munkára. Hiába minden másféle törekvés: a technikai kultúra nem adja meg a lelki kultúrát is. Nagy eszméket, nagy gondolatokat adjatok a népnek. Hogy nem bírja el? Hát ne olyan gondolatokat adjatok, amelyek lenyomnak, hanem, melyek erőt adnak és felemelnek! Hogy kiemelkedhessék szomorú lelki sivárságából. S ez a gondolat hatalmas szó, a testet öltött Ige, ott van a tabernákulumban, az oltáregyleti élet közepében.

Ez világít, ez melegít, ez éltet, boldogít. Ez teszi a szívet csendessé, a lelket kedvessé, a szemet fényessé, az arcot ragyogóvá, az életet tartalmassá s a szenvedést öntudatossá. Ez a világítótorony, mely világít a tengeren küzdőknek, reményt, hitet, bizalmat adva. S ez vonzza magához a sötétben tévelygőket. Ez nyitja meg a szeretet patakját, az áldozat aranykapuját. Ez köti össze az eget a földdel, az embert az emberrel, a társadalmat a maga egységében. Nem rossz nép ez, csak magára maradt ott. De ha érzi, hogy vele van állandóan az, aki szereti őt, felgyúl a lelkekben a szeretet tüze. Nincs itt társadalmi élet? Mikor Romulus Róma városát megalapította, előbb oltárt állított a közepre s Róma ma is áll. Oltáregyesületet, oltár köré csoportosuló egyesületek alapját vessük meg, akkor lesz társadalmi életünk is és megindul az igazi kultúra. Csak egy jó lélek kell hozzá, aki mindezt megérti, szívében hordozza ennek szeretetét s a száraz lelkek erdejébe dobja lelkesedésének tűzcsóvályát, hogy minden fa tüzet fogjon,

lángra gyúljon. Egyik fa a másik mellett, akárhogy is legyen átjárva a hitelenség rideg fagyával, lassan átmelegszik, kitüzesedik az is s lángbaborul az egész nagy erdő s elmenekülnek belőle a bűnök apró és nagy vadjai.

Igen, az oltáregyesületek munkájára várnak a kültelkek haldokló hitmozgalmai. A munka nehéz, igaz apostolok kellene oda — de meglesz az öröm napja is — amikor a körzet apraja-nagyja egy értelemmel és lelkesedéssel kiáltja: áldunk téged Ó angyali kenyér! Ó, ha egyszer megindul ez a meleg áramlat mindenütt, magával sodorja a tömegeket Isten felé, ahol minden valóra válik, amiért itt reménnyel telve állhatatosan küzdöttünk. Oltáregyesületeket, ezt, ez kell mindenfelé, mert: Életünk, boldogságunk, nemzeti nagylétünk az Eucharisziától függ (Kánter), tőle függ egyéni életünk, vágyaink tökéletes megvalósulása is.

Dr. Valkony Ferenc.

Munkaprogrammunk. A karácsonyi ünnepkör főnséges tartalma legjobb ösztönző az igazi oltáregyleti tevékenységre. Eszerint adta meg dr. Mátrai is a decemberi terjesztőnői gyűlésen a legközelebbi munkaprogrammot. Krisztus megtestesülése és titokzatos megjelenése a földön, a legközelebbi kapcsolatba hozható a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Amint a bethlehemi Kisdobbe Isten beletemelte hatalmát, dicsőségét, mindent, ami Istenre emlékeztet

és egyedül a szeretetét mutatta a világnak épúgy a legfőlségesebb Oltáriszentségben. Amint ott csak kevesen ismerték föl benne Isten fiát, *itt is kevesen ismerik Őt igazán.* Mennyi tere van az apostolkodásnak, amikor az eucharisztikus Jézus megismertetéséről van szó. Mily kevesen tudják, hogy a Bethlehem örök, a mi templomainkban tovább él: *a mi szentségházunk bethlehemi barlang, melyből a világ végéig felénk tárja kicsi karját a kis Jézus.* — A másik

viszi előbbre. Azért emlékezünk meg itt róla, hátha akad olvasóink között irgalmasszívű és tehetős valaki, aki épen ilyen intézményre szeretné testálni házát, vagyonát; vagy ismerősei között van valaki, aki méltó örökös hiányában szívesen mozdítana elő ilyen célt, megismerkedhessék vele. Akik pedig mást nem tehetnek, azoktól egy Miatyánkot kér céljai megvalósulásáért a Kis Szent Teréz és Szent József otthon, Budapest, IX., Üllői-út 77., amely olyan intézménnyé szeretne kinőni, hogy legalább 100 árvát fogadhasson be és nevelhessen föl Isten dicsőségére s a haza javára.

Lelkigyakorlataink, melyeket télen kizárólag falusi földműves asszonyok és leányok részére rendezünk, szép látogatottságnak örvendenek. Az elmúlt hónapban is 28 nógrádmegyei asszony és leány erősítette háromnapos zárt lelkigyakorlatban a lelkét. Januárban nem tarthatunk ilyen lelki-gyakorlatot, ellenben már most jelezzük, hogy február 7., 8., 9-én lesz újra zárt lelkigyakorlat újra kizárólag falusi nagyleányok számára. Kezdet febr. 6-án este 6 órakor, befejezés 10-én reggel 6 órakor. Jelentkezést Oltáregyesületi Központi és Lelki-gyakorlatos Ház címére Budapest, IX., Üllői-út 77. alá minél előbb kérünk, mert 28-nál több jelentkezőt nem fogadhatunk el. Itt említjük, hogy zárt lelkigyakorlatunk márciusban sem lesz, mivel a lelkigyakorlatos házunkban e hónapban minden héten más és más kongregációknak tart lelkigyakorlatokat.

Engesztelő kilencedünk. A Mária Reparatrix Társaság sajátos ájtatossága az ünnepélyes, kilenc napos engesztelő ájtatosság. Azokért a megbántásokért, amelyek a szentségi Jézust egész éven át érik, az év első hónapjában mintegy a lelke parfüm-ját önti ki imádása, hódolata könyör-gésében a legfölségesebb Oltári-szentség előtt, hogy előre elégtételt nyújtson az országban az Euchariszi-tiát ért megbántásokért. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, mivel céljaival teljesen megegyező ájtatosságról van szó, szívesen magáévá tette és a legnagyobb ünne-pélyesség kifejtésével iparkodik Örökimádás-templomában együtt-működni a Mária Reparatrix szer-zetesnőkkel a szentségi Jézus minél nagyobb dicsőségére. Az idén azzal is emelni akarja ünnepélyességet, hogy a kilenced minden napjára *a budapesti plébániai oltáregyesületek közül minden napra mást hív meg a 9 órai engesztelő szentmisével kapcsolatban egy imádási óra vál-talására.*

Reméljük, hogy meghívásunknak örömmel teljes viszhangja lesz minde-nütt. Illó ugyanis, hogy amikor nové-nánkon a délutáni órákat, úgyszól-ván teljesen lefoglalják a katolikus intézmények, iskolák és egyesületek testületi szentséglátogató zarándok-lásai, a plébániai oltáregyesületek szintén eljőjenek a Központ eme nagy és ünnepélyes ájtatosságára s így is dokumentálják azt a lelkiü-le-tet, amely az összes oltáregyesületi fiókokat az anyaegyesület szenté-

lyében, az Örökimádásban, a szent-ségi Jézus engesztelésében egyesíti.

Egy-egy ilyen óra rendje a következő: 9 órakeresztmese, melyet az illető oltáregyesület helyi igazgatója mond. A szentmese alatt a kóruson (oldalkóruson harmonium is rendelkezésre áll) az illető plébánia énekkara szerepel, vagy annak hiányában, a zárda kórusa énekel. (Csak komoly, egyháziilag approbált énekek adhatók elő.) A szentmese alatt közös szentáldozás. A szentmese után közös imádság részben fennhangon, részben csendben az illető igazgató úr vezetésével és beosztásával. Mondható a rózsafüzér is, amelyet Szentatyánk külön teljes búcsúval látott el az esetre, ha a leg-

fölségesebb Oltáriszentség előtt végzik, vagy használható a Varga-Walser-féle Örökimádás-imakönyv.

A novéna szónoka az idén Ft. Kelemen Krizosztón úr, a jónevű bencés lesz. A megnyitó ájtatosság megtartására Orsenigo Cézár c. érsek, pápai nuncius úr ökegyelmességét kértük fel; a befejező Te Deumra pedig, ha addigra közénk érkezik a bíboros hercegprímás úr őfőmagasságát kérjük fel.

A szentbeszéd minden este 5 óra 15 perckor lesz, s azt ünnepi áldás követi, melyet mindennap valamelyik főpap ad a legméltóságo-sabb Oltáriszentséggel.

A novéna megnyitása január 21-e, befejező napja pedig 29-e.

Vegyünk részt minél többen és minél nagyobb buzgósággal ezen a fenséges ájtatosságon.

A «Jézusom Öröme» lelkes lantosának, Szivontsik Antal szalezianus áldozópapnak karácsonyra új verseskötve jelent meg Esztergomban «Göröngyös úton» címen. Negyvenöt vallásos költeményt tartalmaz a könyvecske. Mindegyik versében az a gondolat fejeződik ki, hogy a «Göröngyös út» az égbe, Istenhez vezet. Verseinek kedves közvetlensége és sokszor a komoly tartalomhoz nagyszerűen illő régies patinája, oktató, nevelő tartalma — hisszük — ennek a verseskötvénynek is olyan kelendőséget biztosít majd mint a szerző előbbi ilyen irányú műveinek: Ára 1 P. Minden 10 példány után 1 drb ingyen. Megrendelhető: a Szent István-Társulatnál, Kordánál, vagy a szerzőnél Esztergom-táborban.

* * *

A Szent István-Társulat nemes hivatásának megfelelően, az idei karácsonykor is a legpompásabb kiállításban, nagyszerűen rendezett célirányossággal, igazán a legkülönbözőbb igényeket is figyelembe véve, egész sereg értékes könyvvel ajándékozta meg a magyar olvasóközönséget. Szerkesztőségünkbe az idén is nagyobb számban küldötte meg szépirodalmi kiadványait, amelyeknek ismertetését szintén szívesen vállaljuk mert abban is segítségére akarunk lenni mélyen tisztelt olvasóinknak, hogy szépirodalmi igényeik kielégítésénél olvasmányaik megválasztásához, inventárt adjunk. A beküldött könyveket helyszűke miatt a jövő számunkban fogjuk ismertetni.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Konl Ferenc.